ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudkyň Mgr. Pavly Polednové a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobce: **xxx. xxx. P. Š.**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx xxx
zastoupený advokátem JUDr. Janem Klailem
se sídlem náměstí Republiky 35, 301 14 Plzeň

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo obrany**
se sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6

pro zaplacení částky 172 829,07 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. května 2025, č. j. 4 C 16/2025-39, ve znění doplňujícího usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. května 2025, č. j. 4 C 16/2025-44

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v napadeném výroku o věci samé II. **potvrzuje**.

II. Ve výroku o nákladech řízení účastníků před soudem prvního stupně **se** rozsudek soudu prvního stupně **mění** jen tak, že výše náhrady činí 28 284,71 Kč, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s pravopisem potvrzuje L. P.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **19 877,90 Kč** do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Klaila, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl, že se řízení zastavuje v části nároku na zaplacení částky 14 875 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 14 875 Kč ve výši 12 % ročně od 19.1.2025 do zaplacení (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 98 244,64 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 98 244,64 Kč a od 19. 1. 2025 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), zamítl žalobu v části nároku na zaplacení částky 7 734,13 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 7 734,13 Kč ročně od 19.1.2025 do zaplacení (výrok III.) a zamítl žalobu o zaplacení částky 51 975,30 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 51 975,30 Kč od 19.1.2025 do zaplacení ve výši 12 % ročně (výrok IV., v napadeném rozsudku zjevně v důsledku chyby v psaní označen jako výrok V.). Následně soud prvního stupně rozsudek soudu prvního stupně doplňujícím usnesením doplnil o výrok V., kterým vyslovil, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 30 035,70 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce původně domáhal na žalované zaplacení částky v celkové výši 295 626,90 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové a majetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce správního řízení vedeného na základě jeho žádosti o doplacení služebního platu za období plnění úkolů služeb LZS a SAR (letecké záchranné služby a letecké pátrací a záchranné služby) ze dne 14. 8. 2008, jakož i navazujícího soudního řízení správního. Žalobce požadoval peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 243 651,60 Kč a náhradu majetkové újmy spočívající v nákladech právního zastoupení v průběhu správního řízení ve výši 51 975,30 Kč.

3. Žalovaná se žalobou nesouhlasila a navrhovala, aby byla v celém rozsahu zamítnuta. Učinila nesporným, že v žalobcem označeném správní řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, jakož i to, že žalobci náleží peněžitá kompenzace za vniklou nemajetkovou újmu. Za dostatečné odškodnění však považovala částku 122 797,83 Kč, kterou žalobci přiznala a vyplatila na základě předběžného projednání jeho nároku. Žalobou uplatněný nárok na náhradu majetkové újmy označila za nedůvodný s tím, že u ní nebyl řádně uplatněn k předběžnému projednání, a nadto ve správním řízení si každý z účastníků nese náklady ze svého, a tudíž žalobce nemá nárok na jejich náhradu.

4. Žalobce v průběhu řízení před soudem prvního stupně vzal žalobu částečně zpět co do částky 122 797,83 Kč s příslušenstvím požadovanou z titulu náhrady nemajetkové újmy a soud prvního stupně v tomto rozsahu řízení částečně zastavil usnesením ze dne 12. 5. 2025, č. j. 4 C 16/2025-38.

5. Žalobce nadále setrval na žalobě v rozsahu žalobního požadavku na zaplacení částky 172 829,07 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady majetkové újmy ve výši 51 975,30 Kč s příslušenstvím a z titulu náhrady nemajetkové újmy ve výši 120 853,77 Kč s příslušenstvím.

6. Soud prvního stupně prostřednictvím provedeného dokazování zjistil skutkový stav věci. Dospěl k závěru, že žalobce neuplatnil u žalované k předběžnému projednání nárok na náhradu nemajetkové újmy vztahující k délce správního řízení v období od 26. 1. 2024 do 17. 1. 2025, jemuž odpovídá žalobní požadavek na zaplacení částky 14 875 Kč s příslušenstvím. Na základě uvedeného pak podle § 104 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) v uvedeném rozsahu řízení pro nedostatek podmínek řízení zastavil. Ve vztahu ke zbývající části

předmětu řízení soud prvního stupně po provedeném dokazování vyšel zejména ze zjištění, že posuzované řízení bylo zahájeno dne 14. 8. 2008 podáním žádosti žalobce o doplatek za období, kdy byl určen k plnění úkolů služeb LZS a SAR.V řízení opakovaně rozhodovaly služební správní orgány prvního a druhého stupně, správní soudy i Nejvyšší správní soud. Řízení bylo skončeno 24. 3. 2025, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2025, č. j. 7 As 202/2024-35. V průběhu správního řízení poskytoval žalobci právní služby advokát JUDr. Jan Klail. Podáním z 18. 7. 2024 žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu nemajetkové újmy a majetkové škody spočívající v nákladech jeho právního zastoupení a v ušlém zisku v celkové výši 500 000 Kč. Žalovaná na základě předběžného projednání uplatněného nároku dopisem z 17. 1. 2025 přiznala žalobci peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 122 797,83 Kč. Vyšla přitom ze základní částky odškodnění ve výši 17 000 Kč za každý rok řízení, respektive za první dva roky řízení, a dále z toho, že řízení trvalo 15 let, 5 měsíců a 11 dnů. Základní částku odškodnění za celkovou délku řízení vypočetla ve výši 254 595,66 Kč a tuto následně snížila o 40 % z důvodu složitosti věci, o dalších 40 % ji snížila z důvodu, že řízení probíhalo na 4 stupních, a současně ji zvýšila o 30 % pro zvýšený význam řízení pro žalobce. Žalovaná právního zástupce žalobce žádala dne 19. 12. 2024, 2. 1. 2025, 7. 1. 2025 a 10. 1. 2025 o sdělení účtu žalobce k poukázání přiznaného peněžitého zadostiučinění. Částka 122 797,83 Kč byla žalovanou žalobci poukázána dne 22. 1. 2025.

7. Zjištěný skutkový stav hodnotil soud prvního stupně po právní stránce dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). Vyšel z toho, že posuzované řízení trvalo 15 let, 5 měsíců a 11 dnů, a dospěl k závěru, že délka řízení byla zjevně nepřiměřená, a tudíž je dán odpovědnostní titul dle zákona č. 82/1998 Sb. Konstatoval přitom, že délka řízení byla zásadně ovlivněna opakovaným rušením správních rozhodnutí správními soudu pro nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost. Za odpovídající odškodnění vzniklé nemajetkové újmy považoval peněžité zadostiučinění. Při stanovení vyšel ze základní částky 17 000 Kč za první dva roky řízení a posléze za každý další rok řízení. Na tomto základě vyčíslil základní částku odškodnění ve výši 245 602,74 Kč, kterou následně ve smyslu zákonných kritérií dle § 31a zákona č. 82/1998 Sb. modifikoval. Na podkladě zjištěného skutkového stavu shledal odpovídajícím snížení základní částky o 20 % z důvodu skutkové i právní složitosti věci. V tomto ohledu vzal v úvahu, že podkladem pro rozhodnutí bylo větší množství listinných podkladů pro výpočet platu žalobce, v řízení bylo vyslechnuto sedm svědků a byla zde potřeba provést dopočet platu za velké množství přesčasových služeb. Dále soud prvního stupně snížil základní částku odškodnění o 20 % z toho důvodu, že řízení probíhalo na čtyřech stupních. Současně shledal důvody pro zvýšení základní částky o 30 % z důvodu zvýšeného významu řízení pro žalobce, když předmětem řízení byl doplatek jeho platu, a tudíž se jednalo o obdobné řízení jako v pracovněprávních sporech. Ve výsledku tak soud prvního stupně základní částku odškodnění za celkovou délku posuzovaného řízení snížil o 10 % (+20 % + 20 % - 30 %) na výslednou výši peněžitého zadostiučinění 221 042,46 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná již žalobci poskytla zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 122 797,83 Kč, vyhověl žalobě co do požadavku na zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 98 244,636 Kč rovnající se rozdílu mezi zadostiučiněním, které žalobci náleží, a zadostiučiněním, které již bylo žalobci žalovanou vyplaceno. Ve zbytku co do požadavku žalobce na zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 7 734,13 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl. Jako nedůvodnou pak zamítl žalobu také v části žalobou uplatněného nároku na zaplacení náhrady majetkové újmy ve výši 51 975,30 Kč s příslušenstvím, když žalobce v řízení neprokázal, za jaké konkrétní úkony právní služby svému právnímu zástupci zaplatil tvrzené peněžité částky, respektive že žalobcem tvrzené peněžité částky byly ve smyslu § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. vynaloženy na nápravu nesprávného úředního postupu. Rozhodnutí o povinnosti žalované zaplatit žalobci spolu s přiznaným peněžitým plněním 98 244,64 Kč také zákonný úrok z prodlení za dobu od 19. 1. 2025 do zaplacení soud prvního stupně odůvodnil poukazem na § 1968 a § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen

„o. z.“) a nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vyšel soud prvního stupně z toho, že žalobce byl v řízení zcela procesně úspěšný, a proto mu podle § 142 odst. 1 o.s.ř. přiznal plnou náhradu nákladů řízení.

8. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali žalobce i žalovaná odvolání.

9. Žalobce svým odvoláním brojil výlučně proti výroku V. rozsudku soudu prvního stupně ve znění doplňujícího usnesení, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Namítal, že soud prvního stupně při rozhodování o nákladech řízení nereflektoval, že žalobce podanou žalobou uplatnil nárok na zaplacení částky 295 626,90 Kč s příslušenstvím. Vyjádřil názor, že za úkony právní služby vykonané jeho zástupcem do částečného zpětvzetí žaloby měla být odměna advokáta počítána z tarifní hodnoty 221 042,47 Kč a za pozdější úkony právní služby měla být odměna advokáta vypočtena z tarifní hodnoty ve výši soudem prvního stupně přiznané částky 98 244,44 Kč. Poukázal na to, že žalovaná částku 122 797,83 Kč uhradila prokazatelně až po podání žaloby. Současně upozornil na judikaturu Nejvyššího soudu, z níž plyne, že pokud byla pro chování žalovaného vzata částečně zpět žaloba, která byla podána důvodně, soud vyjde z toho, že žalovaný zavinil zpětvzetí žaloby a v tomto rozsahu přičte žalobci procesní úspěch. Dále žalobce namítá, že do přiznané náhrady měla být zahrnuta také odměna advokáta za částečné zpětvzetí žaloby. Vyjádřil nesouhlas s argumentací soudu prvního stupně v tom smyslu, že mohl částečně zpětvzetí vtělit do svého písemného vyjádření z 5. 3. 2025, a poukázal na to, že ve zmíněném vyjádření soustředil svou pozornost na jednotlivé části procesní obrany žalovaného a provedením platby ze strany žalovaného se vůbec nezabýval. Z uvedených důvodů tedy navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení změnil tak, že mu přizná náhradu nákladů řízení v jím účtované výši vyjma úkon právní služby spočívající v předběžném uplatnění nároku u žalované.

10. Žalovaná své odvolání směřovala do vyhovujícího výroku o věci samé II. rozsudku soudu prvního stupně a do výroku o nákladech řízení V. rozsudku soudu prvního stupně ve znění doplňujícího usnesení. Vyjádřila nesouhlas se způsobem, jakým způsobem přistoupil k otázce moderace základní částky odškodnění z titulu skutkové a právní složitosti věci a počtu stupňů, na kterých byla věc projednávána. Za nesprávný označila postup soudu prvního stupně, pokud redukoval základní částky na základě každého ze zmíněných hledisek pouze o 20 %. Vyjádřila názor, že soud prvního stupně měl v uvedeném směru přisvědčit jejímu stanovisku a v obou případech stanovit redukci v rozsahu 40 %. Poukázala na to, že o zvýšené právní složitosti posuzovaného řízení svědčí mimo jiné i skutečnost, že Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014-69 dospěl k závěru, že věc spadá do úpravy evropského práva. Dále upozornila, že v průběhu celého správního řízení i v řízení před správními soudy nebyl prostor pro meritorní posouzení věci a rozhodnutí správních orgánů byla správními soudy rušena nikoli z důvodu meritorně špatně posouzení věci, nýbrž z procesních důvodů. Vyjádřila dále názor, že při hodnocení složitosti věci je nutno vzít také v úvahu, že v daném správním řízení proti sobě stojí rozsudky s odlišnými právními názory, přičemž meritum věci bylo postaveno najisto až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 AS 379/2021-28. Za neopodstatněný a neodpovídající realitě posuzovaného správního řízení pak označila závěr soudu prvního stupně, že v případě hodnoceného řízení nelze shledat žádnou významnou složitost. Jako nedostatečnou hodnotila žalovaná soudem prvního stupně provedenou redukci základní částky odškodnění z důvodu počtu stupňů, na kterých byla věc projednávána, a vyjádřila nesouhlas se závěry soudu prvního stupně, k nímž v tomto ohledu dospěl, zejména s názorem, že projednání věci na čtyřech stupních zapříčinila žalovaná podáním neúspěšné kasační stížnosti. Ve vztahu k rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení poukázala zejména na skutečnost, že sice částku 122 797,83 Kč uhradila den po podání žaloby, nicméně stalo se tak v důsledku prodlení žalobce jako věřitele, když téměř měsíc před podáním žaloby jí k její žádosti o sdělení čísla účtu neposkytl potřebnou součinnost.

Shodu s pravopisem potvrzuje L. P.

Nadto za nesprávný označila závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobce byl v řízení plně úspěšný. Poukázala na to, že za situace, kdy částka 122 797,83 Kč byla žalobci vyplacena v rámci předběžného projednání jeho nároku, tak žalobce byl v řízení o zaplacení částky 172 829,07 Kč úspěšný pouze v rozsahu 56,84 %, což odpovídá přiznané částce 98 244,64 Kč, a neúspěšný byl v rozsahu 43,16 %, co představuje součet částky 14 875 Kč, 7 734,13 a 51 975,30 Kč, tj. část uplatněného nároku, ohledně kterého bylo řízení pro nedostatek podmínky řízení zastaveno, respektive žaloba byla zamítnuta. Dle žalované tak měl soud prvního stupně rozhodovat o náhradě nákladů řízení podle poměru úspěchu a neúspěchu účastníků ve sporu a aplikovat smyslu § 142 odst. 2 o.s.ř. Z uvedených důvodů tedy žalovaná závěrem navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku II. změnil tak, že se žaloba zamítá, a přiznal jí náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

11. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované poukázal na podstatu předmětu posuzovaného správního řízení a za nepravdivé označil tvrzení žalované, že ve správním řízení projednávaná věc byla právně složitá a je proto na místě z tohoto důvodu krátit zadostiučinění o 40 %. Vyjádřil naopak názor, že věc byla od samého počátku zcela jasná a jednoduchá. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném výroku II. jako věcně správný potvrdil.

12. Odvolací soud podle § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal v napadeném rozsahu rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalované do meritorního vyhovujícího výroku rozsudku soudu prvního stupně není důvodné. Současně shledal důvody pro částečnou změnu odvoláními účastníků napadeného akcesorického výroku rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení.

13. Soud prvního stupně si pro své odvoláním dotčené rozhodnutí o povinnosti žalované poskytnout žalobci peněžité zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 98 244,64 Kč s příslušenstvím opatřil dostatek skutkových zjištění a vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu věci, který se stal podkladem také pro rozhodnutí odvolacího soudu.

14. Žalobce v projednávané věci uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou v souvislosti s délkou správního řízení a navazujícího řízení soudního správního, jehož předmětem bylo doplacení služebního platu za období plnění úkolů služeb LZS a SAR. Je tedy opodstatněn závěr, že předmět posuzovaného správního řízení se dotýká základního práva žalobce na spravedlivou odměnu za práci dle čl. 28 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ve smyslu ustálené judikatury se tak jedná o správní řízení, na něž dopadá článek 6 odst. 1 Úmluvy, respektive článek 38 odst. 1 Listiny, a jeho účastníci mají právo na projednání věci v přiměřené době (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 2402/2020). Na posuzované řízení lze tedy aplikovat závěry vyplývající ze Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010 (dále jen „Stanovisko Cpjn 206/2010“) a uplatní se rovněž vyvratitelná domněnka vzniku nemajetkové újmy v důsledku nepřiměřené délky řízení.

15. Pro závěr o existenci nesprávného úředního postupu a odpovědnosti žalované za újmu žalobce, je tedy podstatné posoudit, zda v posuzovaném správním řízení bylo porušeno jeho právo na projednání věci v přiměřené lhůtě. Z ustálené judikatury přitom plyne, že pro posouzení, zda byla či nebyla konkrétní věc projednána v přiměřené lhůtě, je třeba celkovou délku jejího projednávání poměřit kritérii uvedenými v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona č. 82/1998 Sb. (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 30 Cdo 1437/2019).

16. Soud prvního stupně v rozporu s ustálenou soudní praxí pro účely posouzení přiměřenosti délky posuzovaného řízení i následné výše přiznaného zadostiučinění nevzal v úvahu celkovou délku

řízení v trvání 16 let, 7 měsíců a 10 dnů (od 14. 8. 2008 do 24. 3. 2025), nýbrž vyšel z délky řízení v trvání 15 let, 5 měsíců a 11 dnů v období od 14. 8. 2008 do 25. 1. 2024, z níž v průběhu posuzovaného řízení vycházela při předběžném projednání nároku žalovaná, a to ačkoliv ke dni rozhodování soudu prvního stupně (§ 154 odst. 1 o.s.ř.) bylo již posuzované řízení skončeno a současně obsah žaloby a dalších úkonů žalobce v průběhu řízení neopodstatňuje závěr, že žalobce ve smyslu dispoziční zásady uplatnil nárok na odškodnění pouze zmíněné konkrétní části předmětného řízení (srovnej Stanovisko Cpjn 206/2010 a např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 5522/2017).

17. Bez ohledu na uvedené nicméně dospěl soud prvního stupně k věcně správnému závěru, že v posuzovaném řízení došlo k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, a tedy k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., v jehož důsledku žalobci vznikla presumovaná nemajetková újma, za kterou mu podle § 31a zákona č. 89/1998 Sb. náleží přiměřené zadostiučinění. V tomto ohledu je odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně v závěru, že celková délka posuzovaného řízení byla negativně ovlivněna pochybeními v rozhodovací činnosti správních orgánů, kdy jejich rozhodnutí byla opakovaně správními soudy rušena pro nepřezkoumatelnost, respektive nezákonnost. Uvedené okolnosti jsou přičitatelné státu a vedly ke zjevnému prodloužení řízení, přičemž doba, po kterou byl žalobce probíhajícím řízením udržován ve stavu nejistoty ohledně jeho výsledku, se s ohledem na míru složitosti a předmět tohoto řízení jeví jako nepřijatelná.

18. Odvolací soud tedy souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že v projednávané věci byly splněny zákonné předpoklady odpovědnosti žalované za nemajetkovou újmu, jež byla žalobci způsobena nepřiměřenou délkou předmětného správního řízení a navazujícího řízení soudního správního, jakož i se závěrem, že v zájmu poskytnutí přiměřené formy satisfakce za vzniklou nemajetkovou újmu je namístě žalobci přiznat zadostiučinění v peněžité formě. Na podkladě zjištěného skutkového stavu a v souladu se závěry Stanoviska Cpjn 206/2010 pak soud prvního stupně nepochybil, pokud při rozhodování o výši peněžitého zadostiučinění vyšel ze základní částky 17 000 Kč za rok řízení, respektive z částky v poloviční výši, tj. 8 500 Kč, za první dva roky řízení. Součinem základní částky za jeden rok, respektive měsíc a den řízení a celkové doby posuzovaného řízení, od 14. 8. 2008 do 24. 3. 2025 (tj. 16 let, 7 měsíců a 10 dnů), pak celková základní částka peněžitého zadostiučinění za celou délku řízení činí 265 376 Kč (2x 8 500 Kč, 14x 17 000 Kč, 7x 1 417Kč, 10x 45,70 Kč), kterou je namístě odpovídajícím způsobem modifikovat ve smyslu zákonných kritérií dle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.

19. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že v poměrech projednávané věci nejsou dány důvody pro snížení, respektive zvýšení základní částky odškodnění z důvodu jednání poškozeného a postupu orgánů veřejné moci během řízení ve smyslu zákonných hledisek dle § 31a odst. 3 písm. c), d) zákona č. 82/1998 Sb. Současně je odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně v názoru, že je namístě modifikovat základní částku peněžitého zadostiučinění s ohledem na kritéria složitosti řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného dle § 31a odst. 3 písm. b), e) zákona č. 82/1998 Sb.

20. Za přiléhavé zjištěným konkrétním okolnostem průběhu posuzovaného řízení považuje odvolací soud snížení základní částky peněžitého zadostiučinění o 20 % s ohledem na jistou míru právní složitosti předmětu řízení projevující se potřebou provádění řady důkazů včetně výslechů svědků. Pro další snížení základní částky odškodnění o 20 % svědčí i počet stupňů soustavy správních orgánů a soudní soustavy, na kterých byla věc projednávána, kdy s rostoucím počtem soudních instancí, respektive stupňů jiných orgánů veřejné moci, které se do řešení věci zapojují, přirozeně narůstá délka řízení. Přisvědčit přitom nelze odvolacím námitkám žalované v tom smyslu, že z pohledu každého ze zmíněných kritérií by měla být základní částka peněžitého zadostiučinění

snižována o 40 %. Taková míra snížení zjevně nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že okolnost počtu stupňů soudní soustavy, respektive soustavy správních orgánů je ve smyslu ustálené soudní praxe podřaditelná pod kritérium složitosti řízení ve smyslu § 31a odst. 3 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. 30 Cdo 2138/2009). Zjištěný skutkový stav přitom zcela zjevně neopodstatňuje závěr o tom, že složitost posuzovaného řízení se na jeho délce podílela natolik významně, že je opodstatněno snížení základní částky odškodnění pro složitost řízení o celkem 80 % (- 40 % právní složitost, - 40% počet stupňů soudní soustavy a soustavy správních orgánů).

21. Při hodnocení kritéria významu posuzovaného řízení pak soud prvního stupně správně vyšel z toho, že jeho předmětem byl pracovně právní nárok žalobce na doplatek služebního platu, a tudíž se jedná o řízení, které ve smyslu ustálené judikatury již povahou svého předmětu má pro žalobce zvýšený význam (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 765/2010).Současně z provedeného dokazování nevyplynuly žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by opodstatňovaly závěr, že význam posuzovaného řízení v tomto konkrétním případě je pro žalobce jakýmkoliv způsobem snížený. Naopak je zřejmé, že žalobce byl po celou dobu udržován v nejistotě ohledně otázky výše jeho služebního platu v období, kdy byl určen k plnění úkolů služeb LZS a SAR, což se zjevně nepříznivě dotýkalo jeho psychické sféry i majetkových a osobních poměrů. S přihlédnutím k uvedenému soud prvního stupně v rámci kritéria významu předmětu řízení pro žalobce přiléhavě modifikoval základní částku odškodnění jejím zvýšením o 30 %.

22. Na základě modifikace základní částky odškodnění za celou dobu řízení (16 let, 7 měsíců a 10 dnů) ve výši 265 376 Kč jejím výsledným snížením o 10 % (- 20 % - 20 % + 30 %) lze stanovit výslednou výši peněžitého zadostiučinění v částce 238 838 Kč. Je přitom zřejmé, že rozdíl mezi takto stanoveným zadostiučiněním a zadostiučiněním ve výši 122 797,83 Kč, které jíž bylo žalovanou žalobci poskytnuto, převyšuje zadostiučinění 98 244,64 Kč, přiznané žalobci odvoláním napadeným výrokem II. rozsudku soudu prvního stupně. Vzhledem k uvedeném a s ohledem na předmět odvolacího řízení dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobou uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení co do částky 98 244,64 Kč vyhověl. Správně pak rozhodl i o povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 98 244,64 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení, když žalovaná nárok žalobce na poskytnutí peněžitého zadostiučinění v uvedené výši neuspokojila ve lhůtě 6 měsíců ode dne jeho uplatnění k předběžnému projednání (§ 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.) a ocitla se tak dnem 19. 1. 2025 v prodlení s plněním peněžitého dluhu (§ 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nař. vl. č. 351/2013 Sb.).

23. Odvolací soud shledal důvody pro částečnou změnu rozsudku soudu prvního stupně v části akcesorického výroku o nákladech řízení účastníků. Lze přisvědčit odvolacím námitkám žalované, že soud prvního stupně nepostupoval správně, pokud při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky řízení vyšel z toho, že žalobce byl v řízení zcela procesně úspěšný. Soud prvního stupně zjevně nevzal v úvahu, že žalobce uplatnil žalobou dva nároky z titulu odpovědnosti žalované za nesprávný úřední postup, a to nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 243 651,60 Kč a nárok na náhradu majetkové újmy ve výši 51 975,30 Kč. Zatímco v případě nároku na náhradu nemajetkové újmy byl žalobce v zásadě plně úspěšný, když výše přiznaného plnění závisela na úvaze soudu, v případě nároku na náhradu majetkové újmy byl žalobce zcela neúspěšný. Z uvedeného plyne, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení bylo namístě postupovat dle § 142 odst. 2 o.s.ř. a o povinnosti k náhradě rozhodnout podle poměru úspěchu a neúspěchu účastníků ve sporu. Soudní praxe je pak ustálena v závěru, že při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), je zpravidla třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví

podle § 8 a násl. advokátního tarifu (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 1435/2015). V intencích uvedeného je tedy v poměrech projednávané věci třeba vyjít z toho, že tarifní hodnota nároku na náhradu majetkové újmy činí 51 975,30 Kč dle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“) a tarifní hodnota nároku na náhradu majetkové újmy odpovídá ve smyslu § 9a odst. 2 písm. a) advokátního tarifu výši přiznané náhrady, tj. v daném případě částce 221 042,47 Kč rovnající se součtu soudem přiznaného plnění 98 244,64 Kč a žalovanou po zahájení řízení vyplaceného plnění 122 797,83 Kč. Z porovnání těchto tarifních hodnot pak plyne, že zatímco žalobce byl úspěšný v rozsahu 81 % (přiznaná náhrada nemajetkové újmy), žalovaná měla úspěch v rozsahu 19 % (nárok na náhradu majetkové újmy). Podle poměru úspěchu a neúspěchu tak v souladu s § 142 odst. 2 vzniklo žalobci právo na náhradu 62 % (81 % - 19 % = 62 %) celkových nákladů řízení vzniklých v řízení před soudem prvního stupně, což odpovídá částce 28 284,71 Kč.

24. Celkové náklady žalobce v řízení před soudem prvního stupně pak činí 45 620,50 Kč a sestávají se ze zaplaceného soudního poplatku 2 000 Kč a z nákladů právního zastoupení ve výši 43 620,50 Kč. Náklady právního zastoupení žalobce jsou tvořeny při tarifní hodnotě 273 017,77 Kč (náhrada majetkové újmy 51 975,30 Kč + náhrada nemajetkové újmy 221 042,47 Kč) odměnou advokáta 18 840 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, sepis žaloby) po 9 420 Kč dle § 7 bod 6 a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, při tarifní hodnotě 150 219,94 Kč (po omezení předmětu řízení co do částky 122 797,83 Kč) odměnou advokáta 14 280 Kč za dva úkony právní služby (vyjádření z 23. 4. 2025 a účast při ústním jednání 12. 5. 2025) po 7 140 Kč dle § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d), g) advokátního tarifu, dále paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení z 15. 7. 2024) dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, náhradou hotových výdajů 1 350 Kč za tři úkony právní služby (sepis žaloby, sepis vyjádření z 23. 4. 2025 a účast při ústním jednání 12. 5. 2025) po 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, polovinou náhrady za promeškaný čas při cestě právního zástupce k ústnímu jednání 12. 5. 2025 z Plzně do Prahy a zpět ve výši 450 Kč, tj. 3 půlhodiny po 150 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu (druhá polovina uplatněna v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 20/2025), z náhrady poloviny cestovních výdajů ve výši 830 Kč dle vyhlášky č. 475/2024 Sb. vzniklých při cestě právního zástupce žalobce z Plzně do Prahy k ústnímu jednání osobním automobilem a z náhrady 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 7 570,50 Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř. Odvolací soud má přitom ve shodě se soudem prvního stupně za to, že nelze považovat za účelné náklady vzniklé v souvislosti s úkonem právní služby spočívajícím v částečném zpětvzetí žaloby učiněným samostatným podáním z 9. 5. 2025, když ze strany žalované bylo částečně plněno již 22. 1. 2025 a žalobce tak mohl vzít žalobu částečně zpět v rámci svého vyjádření sepsaného dne 23. 4. 2015. Závěr o neúčelnosti zmíněného samostatného podání je pak podpořen také tím, že rozsah zpětvzetí (co do příslušenství) byl upřesňován při následném úkonu právní služby spočívající v účasti při ústním jednání dne 12. 5. 2025.

25. Konečně odvolací soud neshledává důvodnou odvolací argumentaci žalované o tom, že ve vztahu k dobrovolně poskytnutému plnění 122 797,83 Kč nelze dovozovat procesní úspěch žalobce, když žalobce jí neposkytl potřebnou součinnost k zaplacení částky před zahájením řízení. Byť z provedeného dokazování plyne, že žalovaná musela právního zástupce žalobce opakovaně žádat o sdělení bankovního spojení, nelze pominout, že objektivně bylo žalobci doručeno vyrozumění o výsledku předběžného projednání a výši přiznaného plnění, respektive bylo mu vyplaceno přiznané zadostiučinění ve výši 122 797,83 Kč až dne 22. 1. 2025, tj. po zahájení řízení v této věci dne 17. 1. 2025 a také po uplynutí šestiměsíční lhůty plynoucí od uplatnění nároku k předběžnému projednání ze dne 18. 7. 2024.

Shodu s pravopisem potvrzuje L. P.

26. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně (ve znění doplňujícího usnesení) v napadeném výroku o věci samé II. jako věcně správný potvrdil. Ve výroku o nákladech řízení pak rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil jen tak, že výše náhrady činí 28 284,71 Kč, jinak jej podle § 219 o.s.ř. také potvrdil.

27. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že v této fázi řízení procesně úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, spočívající v nákladech jeho právního zastoupení ve výši 19 877,90 Kč. Náklady právního zastoupení žalobce v odvolacím řízení jsou vypočteny z tarifní hodnoty 98 244,64 Kč dle § 8 odst. 1 advokátního tarifu a sestávají se z odměny advokáta 10 120 Kč za dva úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání žalované, účast při ústním jednání dne 8. 10. 2025) po 5 060 Kč dle § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. g), k) advokátního tarifu, z odměny advokáta 2 530 Kč za jeden úkon právní služby (odvolání do rozhodnutí o náhradě nákladů řízení) dle § 7 bod 5 a § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu, z paušální náhrady hotových výdajů 1 350 Kč za tři úkony právní služby po 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, z náhrady za promeškaný čas při cestě právního zástupce žalobce z Plzně do Prahy k ústnímu jednání a zpět ve výši 900 Kč, tj. 6 půlhodin po 150 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu, z náhrady cestovních výdajů ve výši 1 528 Kč dle vyhlášky č. 475/2024 Sb. vzniklých při cestě právního zástupce žalobce z Plzně do Prahy k ústnímu jednání osobním automobilem a z náhrady 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 3 449,90 Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Přípustnost dovolání přezkoumá dovolací soud.

Praha 8. října 2025

JUDr. Lubomír Velc v. r.
předseda senátu

Shodu s pravopisem potvrzuje L. P.